

— Минала бѣше на Вуковски потокъ, а реката голѣма дойде. И тамъ остана.

— Скоро кравата да найдешъ — инакъ не знамъ какво ще те правя. . .

Навежда Иванъ глава и трѣгва отново на долу изъ стрѣмни пжтеки срѣдъ росни шубѣрки и мокри букаци. Мжтни вълни се гъркалятъ, лудуватъ. бѣснѣятъ. И цѣли дървета съ корени влачатъ. И греди отъ кжщи, и покжщнина сиромашка. И коне, волове, овци и кокошки.

Набожно, смирено сиракъ-ратай дига очи къмъ сумрачно небо, кръсти се и горещо Богу се моли:

— Олеле Боже, мило Божѣнце, и ти пресветая Богородичке, смилете се, помогнете. Безъ тебе, Боже, нищо не може. . .

Кръсти се. Хвърля долома върху мжтни вълни, сяда отгоре, кръсти се. А доломата, сякашъ ладия лека, бързо се плъзга и стига отсрещния брѣгъ, на Вуковски потокъ. Тукъ крава Бѣлана кротко лежи въ гжстия орѣшакъ и любовно лиже първа своя рожба — шарено, мило теленце.

Дига Иванъ и пригърща нова рожба и трѣгва къмъ брѣга. Отново слага долома върху водата, сяда отгоре, кръсти се. А доломата катъ ладия нѣкаква леко се плъзга по бурни вълни къмъ отсрещния брѣгъ. Бѣлана — млада майка, гиздаво плува следъ тѣхъ, жално мучи и излиза на сухо. Иванъ ѝ подава да близне теле. дава ѝ и кжсче солчица, що вади изъ струнска торбичка презъ рамо, и после трѣгватъ на пжтъ.

— Боже, Господи! Не човѣкъ е това, а бѣсъ нѣкакъвъ, дяволъ. . . — шѣпне Ивановъ стопанинъ, който отъ село още го бѣше проследилъ, и всичко видѣлъ. Цѣлъ трепти отъ страхъ и бързо бѣ-